

SJÓNVARPIÐ

SUNNUDAGUR

Sunnudag kl. 18.40

Tom Keating um listamálarar

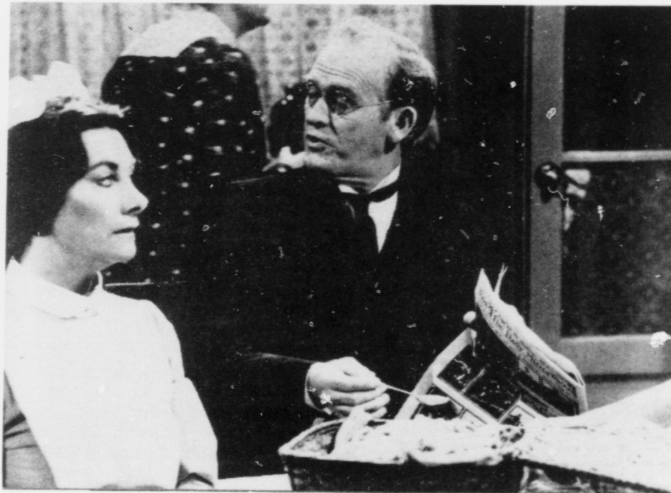
Í hesi triði sendingini hjá bretska listamálaranum Tom Keating, viðger hann landsmann sín William Turner, sum livdi frá 1775 til 1851.

Tom Keating greiðir frá um listamálaran, um málningar hansara og um hvussu listamálarin arbeiðdi.

William Turner var nógv í Fraklandi og Italia og var ógvuliga nógv ávirkaður av Claude Lorraine. Turner málaði ógv-

ar hugnaligar landslagsmyndir, sum oftast út frá eini fastari tekning, men sum tíðin leið, gjørdust litirnir á myndini meira avgerandi.

Málningurin hjá William Turner, sum Keating viðger í hesi sendingini, eitur »The Fighting Téméraire til upphøggingar«. Téméraire var eitt bretskt skip, sum Turner einaferð sá verða sleipað eftir Themsánni — á sín-um seinasta túri.

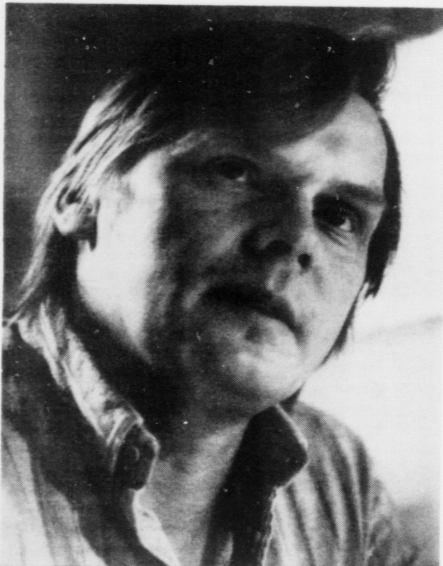

Jean Marsh sum Rose og Gordon Jackson sum Hudson í »Vit og hini«

Sunnudag kl. 21.05

Vit og hini

Lady Marjorie (Rachel Gurney) fyrireikar seg til eina ferð til New York fyri at vitja dótturina, Elizabeth. Sonur hennara er deyðaleiddur av starvi sínum í City, og leingist eftir at uppliva okkurt meira. Richard Bellamy arbeiðir við at skriva eina bók um kenda verfaðir sín, Lord Southwold, og til at hjálpa sær fær hann sær ein skrivara, Miss Forest. Henni verður James ógvuliga áhugaður fyri.

Sunnudag kl. 20.25

Rói Patursson

Týsdagin fekk Rói Patursson handaða bókmentavirðislen Norðurlandaráðsins í Keypmannahavn.

Í m.a. hesum sambandi eru sjónvarpsmenninir

Árni Gregersen og Ragnar Joensen í Keypmannahavn og fer sendingin sunnudagin at snúgvá seg um hátíðarhaldið, tá Rói fekk virðislenina handaða.

Sunnudag kl. 22.05

Thérèse Hubert

Nýggj fronsk sjónvarpsrøð í fyra pørtum.

Simone Signoret var 10 ára gomul, tá omma hennara segði henni frá søguni um Térésu Hubert, sum »arvaði 100 miljónir francar« og sum í 20 ár — frá 1882 til 1902 lumpaði ein fyri og annan eftir í franska peningaheiminum.

Térésa Hubert var úrmælingur á mangan hátt. Hon hevði evni útyvir tað vanliga og fekk stóran styrk frá manni sínum. Hon fann uppá eitt testamenti, har ein ella annar harra Crawford letur hana arva 100 miljónir francar í gulli. Hon greiðir eisini teimum størstu peningamonnum í Fraklandi frá, hvussu tvey av systkynabørnum hennara royna at forða henni í at fáa arvin.

Stríðið um hendan arv ferir við sær, at Térésa fær loyvi til at lána 57 miljónir francar. Tá tann dagur kemur, at peningskápið við teimum 100

miljónunum verður latið upp, er familjan Hubert horvin.

Sjónvarpsrøðin er ein vælskrivað søga um peningafólkið, tá tað er ring-

ast. Í meira enn 20 ár heldur hetta peningavíkið fram — bæði millum politikarar, peningafólk og onnur.

Sagt verður, at Jean-

Claude Crumberg, sum hevur skrivað handritið, bert hevur hildið seg til søguligar keldur, og einki lagt aftrat.

Simone Signoret í høvuðsleiklutinum sum Thérèse Hubert í franska filminum, við sama navni

Framhald av forsiðuni

inum og við útgerð ber til at taka útlenskar støðir niður. Fleiri sjónvarpsfylgisveinar skulu skjótast upp og úrvalið fer at skjást.

Óg nú kemur føroyski nentanarligi spurningurin í myndina: Skulu vera »restriktiv« — daddur — og kki loyva niðurtøku. Ella skulu vit vera liberal og ata leyst?

Hygja vit rundan um okkum, liberalisera tey

flestu londini, so hví skulu vit ikki loyva føroyingum at siggja tað, teimum hóvar?

Hvørja støðu hava vit ádag? Nøkur mentafólk hava longu róp varsko. Tey hava mælt til, at vit dubba okkum og byggja skansar móttvegis útlenska áganginum (sum hesir elektronisku møguleikar kallast), soleiðis at mál okkara ikki forferst.

Latum okkum beinanvegin sláa fast, at menta-

stovnar okkara í frontlinjuni — »tíðinda-monopolini« — kunnu sum er ikki taka nakra kapping við fylgisveina-tilboðið upp. Vit hava her David og Goliath. Skulu vit so dánt koma á líkafót, skulu eftir føroyskum víðurskiftum óhoyrdar krefrir til — tilfeingið, vit ikki hava.

Men mest grundleggandi spurningurin er: Hvussu dubba vit okkum og við hvørjum? Og hvat

kennir fólk — fjøldin — sum slett?

Spyrt tú eitt av sokallaðu mentafólkunum, kunnu vit hugsa okkum svarið. Men tú fært ikki sama svar frá tí sokallaða meiniga manninum, sum í dag hevur fingið tekniska heitið »brúkari« á seg.

Hvussu nógv vit spyrja, fáa vit ikki eitt greitt svar, tí áhugin er so ymiskur og upphavið er so ymiskt.

Tí hevði tað verið áhugavert at fingið henda

spurningin kannaðan og umrøddan. Uttan forðomar!

Vit skulu hava rúm fyri øllum og latið okkum ikki stýra av nøkrum trongskygdum nadvaskoðarum. Føroyar liggja tveir timar frá meginlandinum. Vit koma, ferðast og keypa frá øðrum. Vit skulu selja okkara útflutningsvøru til aðrar. Vit skulu kappast á jøvnum fæti. Og tað gera vit ikki uttan vitan, upplýsing, og møguleika at

fylgja við tí, sum frammi er kring okkum.

Lassi Klein nevndi eina rúgvu á fundinum í Norðurlandahúsinum. Áhugavert hevði verið at fingið at vita, hvat fer at rapa niður yvir okkum í næstum, og hvørjar valmøguleikar vit hava. Uttan hendan kunnleika ber illa til at skifta orð um henda stóra og viðkvæma spurning.

Jóhann Mortensen